

ZPRAVODAJ

č. 97

20. říjen
Den stromů

ŘÍJEN 2004

Vychází 4 x ročně

Ediční rada Zpravodaje: přátelé Soňa Neumannová (odp. redaktorka), Iva Apfělbecková (zástupce), František Ducháček, Věra Svobodová, Pavel Šulda a Dana Velebová

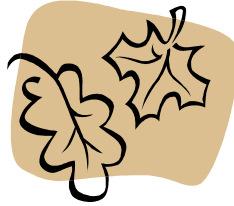
Kresby: přítelkyně Marie Tvrdková

Tisk: Zdeněk Mísík, Bořivojova ul. 90, 130 00 Praha 3

Internet: www.zahradkari.cz/hortiklub

*Stromy tady byly před námi
a budou tady ještě po nás.
A proto, k a ž d ý by měl mít své kořeny
a c í t í t j e, někam patřit,
odněkud být.*

/Jaroslav Seifert, Všechny krásy světa – úryvky/

NEZAPOMEŇME, ŽE 20. ŘÍJEN JE „DNEM STROMŮ“

Je pozdní odpoledne, jasné modro se mění v podvečer.

A je tu orchestr.

A nikdo netuší, že všechno podstatné se děje v korunách stromů. Dívám se tam, naslouchám té hudbě a hle: tady je noc a břeh jezera, je tu požár a vyzvánění na poplach, tady se tou hudbou všechno mění v drama a tady se odehrává ta pravá slavnost, slavnost odvahy, slavnější všech jiných slavností.

Ale málokdo pohlédne nahoru a je té hudbě až k závratí účasten. V korunách stromů si hudba vytváří své vlastní prostory, svůj vlastní čas. Hudba stoupá vzhůru, ale přestává být sama sebou a mění se v čas.

Málokdo to vidí, málokdo se tam dívá, málokdo zvedá hlavu, aby viděl.

/Miroslav Horníček, Saze na hrušce - úryvek/

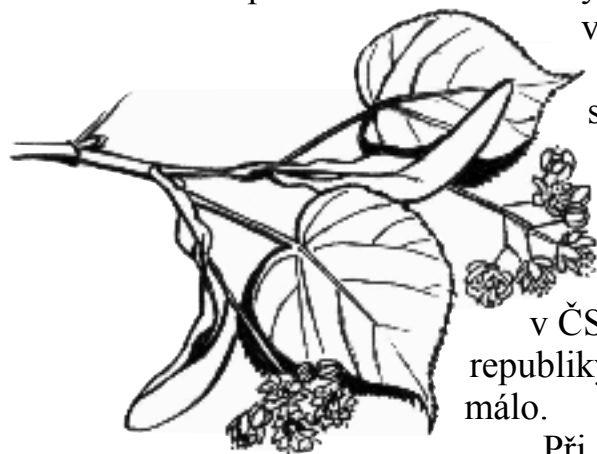
ZELENÁ ŠTAFETA

Zpráva byla zaručená – ty lípy ve vsi skutečně rostou. Chtěla jsem je vidět a také si upřesnit některé údaje. První rozhovory byly rozpačité, ale na to jsem zvyklá: „Stromy? To nevím, jsem tu nově. Zeptejte se babičky...“ A pak dalšího

souseda a ještě vedle, znovu dotazy a jako by se rozestupovala mlha nad krajinou, tak pomalu se rozpomínali jednotliví pamětníci.

A přitom je tradice Stromů republiky dávná...

Už rok či dva po roce 1918 v mnohých vsích, často u pomníků obětí světové

války byly vysazovány stromy – ponejvíce lípy – které byly nazvány Stromy svobody nebo Stromy republiky. Příklad to byl převzatý z Francie, kde se už v konci 19. století rozhodli prostřednictvím stromů připomenout Velkou francouzskou revoluci. A tak i v ČSR k desátému výročí vzniku samostatné republiky byly vysazovány stromy. A nebylo jich málo.

Při 50. výročí založení republiky v tehdejší organizaci dobrovolných ochránců přírody, která měla jméno TIS, přišli na zajímavý nápad: opět vysadit po vsích, městečkách i městech Lípy republiky. Proto byly obeslány všechny obce v republice – bylo rozesláno 30 000 letáků, přiloženy i seznamy školek, kde bylo možno zakoupit mladé stromky. Akce byla úspěšná, protože při zpětném hlášení do ústředí TISu přišly zprávy z více než třiceti procent obcí, znamená to, že bylo vysazeno na 10 000 lípek. A po stopě jedné z mnoha jsem se tedy vypravila do Lážovic na Berounsku, malé obce pod Brdy.

Doba tří desetiletí není pro stromy tak dlouhá, ale zřejmě rok vysazení, ten zvláště historický rok 1968 způsobil, že všechno pocházející z něho muselo být zapomenuto. V Lážovicích vysadili roku 1968 dvě mladé lípy uprostřed obce přímo při silnici. Místo, které do té doby spíše ves hyzdilo, zavezli, upravili, k lípám přidali i desku s nápisem. Později sem umístili pomníček se jmény tří mužů, kteří padli v první světové válce, a také se jménem mladíka zabitého ve válce druhé. Jenže – v dalších letech zmizela deska, plůtek omšel a pomalu se zapomínalo i na lípky. Alespoň že je nechali žít, jinde musely stromky zmizet. Zajímavý je osud stromu, který jako ústřední Strom republiky vysadili tehdejší vládní představitelé, kterým lidé věřili v těžkých dnech po přepadení republiky vojsky Varšavské smlouvy. Bylo určeno místo v zahradě Na Valech pod jihozápadním křídlem Pražského hradu u Plečnickovy vázy. Tak se také o tom psalo. Jenže na poslední chvíli přišlo jiné rozhodnutí – snad od architektů, snad od někoho předvídavého – a lípka byla 28. října 1968 vysazena o kus dál před zahradním domkem a nebyla nijak označená. Ale fotodokumentace existuje. Lípa mohla přežít, bdělí soudruzi zřejmě nevěděli, že je vlastně památným stromem a nepřikázali likvidaci. A do těchto míst obyčejní lidé stejně neměli před rokem 1989 vstup povolený. Tak o osudu lípy nevěděl ani doktor Větvička, který byl spolu s doktorem Lejským, předsedou TISu, duchovním otcem a organizátorem celé akce. Poskytl i podklady k těmto řádkům, zprávy o „hradní“ lípě ověřoval pracovník správy zahrad Pražského hradu Oldřich Rubeš.

Rok 2000 přinesl stromům v naší zemi vlastní Den stromů. Podnět k němu dal doktor Větvíčka s výtvarníkem Martinem Patřičným, protože se domnívali, že přelom tisíciletí je dobou vhodnou k důraznějšímu připomenutí významu stromů v našem životě. Botanická zahrada UK se stala místem pracovních schůzek a jak to bývá, hlavní organizační práce spočívá vždycky na těch, kteří akci vymyslí...A tak byl v Národním muzeu v Praze 20.říjen slavnostně prohlášen za Den stromů a ten den byl v muzeu skutečně stromům věnován.

Protože byl přizván k spolupráci širší okruh přátel stromů z řad odborníků, umělců, publicistů i nadací zabývajících se ekologickou výchovou - myšlenka slavit každoročně Den stromů dostala šanci nezůstat jen omezenou záležitostí Prahy. Pracovníci brněnské nadace Partnerství vyhláší například v tento den vítěze každoroční soutěže o Strom roku, která se od roku 2002 týká už celé naší republiky - letošním Stromem roku se stal buk u kostela v Jihlavě. Velký vliv mají akce regionální – za mnohé jeden příklad: výtvarná soutěž Stromy mýma očima, kterou každoročně organizuje Společnost přátel přírody z Liberce přivádí na výstavu, ale i na besedy o stromech a hlavně na akce, při nichž jsou vysazovány nové stromky v okolních lesích, stále více lidí.

Je to dávný a dobrý zvyk vysadit na památku významné události strom, aby svým životem podporoval naši paměť. Tak byl 6. května 1990 prezidentem Václavem Havlem a americkou velvyslankyní Shirley Templ-Blackovou konečně vysazen symbolický kanadský javor v Plzni-Lochotíně, aby připomínal osvobození Plzně americkou armádou v roce 1945. V témže roce byla přivezena lipka z pověstmi opředené hory Blaníku a 21. března 1990 vysazena u Národního muzea v Praze, naproti budově, kde zasedalo Federální shromáždění. Vysazení Lípy vlasti, jak byl strom nazván, se zúčastnil také Alexandr Dubček, tehdejší předseda parlamentu, vždyť stromek měl vyjadřovat i přátelství Čechů a Slováků. Stromku se i v rušném středu města celkem daří – jen bronzová tabulka s údaji zmizela. Zdravější však je pro vysazenou lipku prostředí u lesa nedaleko Hřčavy, nejuvýchodnější obce naší republiky. Setkává se tu naše státní hranice s hranicí slovenskou a polskou. Proto název Trojmezí a proto Lípa přátelství vysazená ochránci přírody ze tří sousedních zemí.

Nemusejí to být však jen stromy vysazené při mimořádných událostech. Kolik stromů dávných spisovatelů jsme si připomínali – i současní umělci mají své stromy, které se staly součástí jejich tvorby i života. Za mnohé připomeňme Ivana Klímu, ke kterému stromy promlouvají kouzlem pohádky, ale dokáží přivolat i osten výčitky. Herec Vlastimil Brodský vypravoval o „svém“ stromu na Valašsku, který měl spojený se vzpomínkou na babičku. Luděk Munzar, průvodce televizním seriálem Paměť stromů, se vyznal v pořadu ze vztahu ke stromu v rodném kraji – tedy k věkovitému Špetlovu buku u Slatiny nad Úpou. O stromy se neústupně dovedl brát slovem i skutkem spisovatel a novinář Josef Velek, s vlídným nadhledem se nad nimi zamýšlel například František Nepil i Miroslav Horníček. Líbí se mi slova Elišky Horelové, a proto si je tu dovoluji citovat: *„Strom je pro mne symbolem života a krásy. Symbolem lidské*

sounáležitosti a schopnosti člověka udělat něco pro druhé, protože stromy sázíme odjakživa pro své potomky. Je to krásná zelená štafeta, kterou předává jedna generace druhé...“

V symbolické zelené štafetě jsou památné stromy těmi nejnápadnějšími. Staly se výjimečnými i tím, jak úzce jsou spojené s lidmi. Je tedy třeba i v naší době o památné stromy pečovat a zaznamenávat jejich příběhy. Jestliže však nebudeme vysazovat stromy nové - pak nám nezbude než jen přihlížet zániku těch, které nám zanechala předchozí staletí. Jednoduše: nebudeme-li dnes dělat začátky - pak budeme jen přihlížet koncům. A nejen u stromů...

/PhDr. Marie Hrušková/

Prosbu lesa

Jsem dárcem tepla Tvého krbu za chladných nocí a v zimě.

A dárcem příjemného chládku v žáru letního dne.

Já jsem dal trámovi Tvému obydlí a desku Tvému stolu.

Ze mne je lože, ve kterém spáváš a kleče Tvého rádla.

Já jsem dal toporo Tvé sekeře a branku do Tvého plotu.

Ze mne je dřevo tvé kolébky i tvé rakve.

Já jsem tím, čím pro život je chléb a pro vázu květina.

Vyslyš tedy prosbu lesa:

O p a t r u j mne a chraň i pro věky budoucí!

/Psycholog Dr. Oldřich Čekan/

/vytištěno na stromě na desce v Krčském lese,

zaslal Ing. Ladislav Drahorád, Doksy/

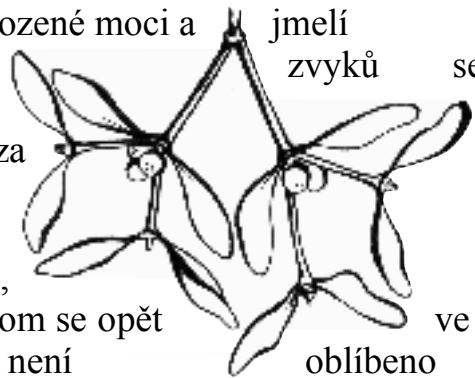

Připravujeme se na Vánoce

My zahrádkáři jsme lidé přátelští a zvědaví, kteří dokáží plně vychutnat vzácnou pohodu vánočních svátků. A k tomuto krásnému období se váže také řada tradičních zvyků:

Barborky – Kdepak, nejde o barborky (*Barbarea L.*) z čeledi brukvovitých rostlin, které u nás rostou ve volné přírodě na vlhkých místech. Jde o větvičky nejrůznějších dřevin, které svými květy a svěže zelenými listy zpříjemní bytový interiér. Traduje se, aby větvičky vykvetly o vánočních svátcích, mají se řezat právě na sv. Barboru 4. prosince. Větvičky nikdy nelámeme, ale pěkně ustříhneme nůžkami, nebo uřízneme ostrým nožem. Stane se, že si někdo pár větviček z jasmínu, břízy zlatice, dřínu či třešně zapomene v onen den na své zahrádce uříznout. To vůbec nevadí, neboť od prosince po celou zimu si můžeme tuto křehkou jarní krásu připravit. Právě barborky jsou ovšem z větví třešní a višní, ale můžeme použít také větvičky mandloně, slivoní, sakury, kdoulovce apod. Komplikované je ovšem rychlení bílých šeříků. Základem úspěchu je, aby na větévce byly pupeny schopné květu. Po přinesení necháme větvičky rozmrznout a pak je uložíme celé na 10 – 12 hodin do vody teplé cca 30°. Druhý den je vyjmeme a postavíme zabalené v mikrotenovém sáčku kolmo do okurkové sklenice. Nechají se zde tak dlouho než začnou výrazně rašit, pak je můžeme aranžovat do váz. Podrobnosti k rychlení větví dřevin naleznete v článku RNDr. Jiřího Žlebčíka v letošní Rukověti zahrádkáře.

Jmelí – Už keltští Druidové si vážili jeho nadpřirozené moci a požívalo jejich zvláštní úcty. Hodně těchto dochovalo v Anglii. I Číňané, Germáni a Slované považovali jmelí za metlu na duchy, za kouzlo i lék. Také v našich domácnostech se objeví zelená, bronzová či stříbrná větvička jmelí, aby na Štědrý den byla svědkem polibků, které si dáváme s přáním veselých svátků, abychom se opět zdraví sešli o příštích Vánocích. Jmelí však není všude. Zvláště lesníci potírají tuto rostlinu jako škůdce stromů, jakým ve skutečnosti také je. Kořeny jmelí pronikají hluboko do dřeva, oslabují strom a snižují hodnotu užitkového dřeva. Naproti tomu jsou krajiny kde jmelí pěstují záměrně, jako např. v Bretani. Ovšem dosud známé pokusy vypěstovat jmelí v jakési stromečkové formě na podnožích např. z jabloní skončily neúspěchem. Jmelí je však také rostlinou, která má léčivé účinky. Staří chirurgové používali tlučené jmelí a Msgr. Sebastian Kneipp říká: „Tento cizopasník, jemuž se daří hlavně na kmenech starých, je nicméně výtečným léčivem. Působí v první řadě na krev a nemohu dosti přimluvit matkám, aby se dobře seznámily s touto bylinou. Thé ze jmelí staví krvotoky. Mohl bych udati celou řadu případů, kde stačila na zastavení číška jediná. Také u jiných poruch v oběhu krve lze použití

této rostliny a z ní thé je naprosto neškodné.“ My se dnes ovšem na použití jmelí díváme poněkud jinak. Má-li být použito k léčení, mělo by se tak dít výhradně s vědomím lékaře.

(Vybrali jsme pro Vás z dostupných pramenů)

Půda na zahrádce a její příprava na jarní období

Bez vody a půdy, této obdivuhodné substance nazývané člověkem neznalým hlínou a u stavbařů pak hrozným slovem zeminou, nebylo by života. Člověk se většinou nestará o to, po čem šlape. Obdivuje krásu modrého nebe, oblaků, vzdálených horizontů, ale nepodívá se pod své nohy, aby pochválil, že je tu krásná půda. Ne tak zahrádkář. Srovnává půdu se svými záhonky a je-li sám obdařen půdou těžkou, jílovitou, kamenitou, někdy tiše závidí. I v takovém případě můžeme udělat hodně pro zlepšení půdních poměrů na naší zahrádce abychom zajistili našim stromům, keřům, květinám, zelenině dostatek živin a humusu. Nejprve trochu opakování:

Půda se skládá ze složek neživých a živých. Složky **neživé**: látky pevné (kaménky, písek, jíl), kapalné (půdní voda), plynné (půdní atmosféra). Složky **živé**: edafon, (baktérie, plísně, houby) makroorganizmy (žížaly, krtci, apod.) a živé organizmy vyššího rostlinstva (kořeny plodin). Velmi užitečné jsou **baktérie**, které rozkládají zbytky rostlin, mineralizují je a uvádějí do koloběhu látek minerální živiny v nich obsažené, dále baktérie, které přijímají ze vzduchu dusík a hromadí jej v rostlinné hmotě. Mají-li mikroorganizmy vyhovující životní podmínky, vyskytují se v půdě v ohromném množství, které se odhaduje až na několik set kg v ornici na ploše 1 ha.

Podle **obsahu jílovitých částic** rozdělujeme půdy na písčité, písčitohlinité, hlinitopísčité, hlinité, jílovitohlinité, jílovité a jíly. Pro zahrádkáře je důležité zjistit, zda je půda těžká, střední nebo lehká. Přesné stanovení je zdlouhavé a pracné. Stačí, když se špetka vzorku vezme mezi prsty, ovlhčí se vodou 30 – 40° teplou a mne se tak dlouho, až se všechny stmelené částice rozetřou. Lehká půda obsahuje převážně písek, střední půda obsahuje přibližně stejné množství rozplavitelných částic a písku. Těžká půda obsahuje většinu rozplavitelných látek. Je dobře, než budeme určovat druh půdy, prozkoušet si metodu na čistém jílu, pak na písku a konečně na směsi obou látek. Zkouška na druh půdy se dělá z jemnozeme.

Dalším základním znakem půdy je její **zrnitost**. V **chemizmu** půdy rozeznáváme složení minerální a organické hmoty a chemické pochody, které mezi nimi probíhají. Minerální hmota se skládá z velkého počtu prvků. Některé

z nich se vyskytují ve velkém množství (Si, Al, Ca, Mg, K, Na, Mn, P, S, Cl). Do druhé skupiny patří stopové prvky (bór, fluor, lithium, měď, zinek, nikl, chróm, kobalt, olovo, apod.). Dusík má původ v organické hmotě, jejímž rozpadem přechází do jednotlivých minerálních sloučenin. Dusík, fosfor, draslík, vápník a hořčík jsou hlavní biogenní prvky a uplatňují se jako rostlinné živiny, které musíme zpravidla doplňovat.

Veškeré organické spalitelné neživé látky označujeme jako **humus**. Zdrojem humusu jsou převážně odumřelé zbytky nadzemních a podzemních částí rostlin, ale i odumřelé živočišné organizmy a jejich exkrementy. Z těchto látek se prostřednictvím mikrobiálních procesů biochemicky přeměňují organické látky kvašením, tlením, hnitím i úhrnně nazývaným procesem humifikačním na humus. Pro ozdravení půd je přítomnost humusotvorného materiálu zásadně důležitá. Zahradní půdy by měly mít vždy přes 6% humusu. Humus doplňujeme přímo v půdě intenzivním pěstováním rostlin, zaráváním zelené vypěstované i plevelné hmoty a dodáváním proleženého hnoje, nebo ve formě kvalitních kompostů. Je však chybou domnívat se, že základní živinou pro rostlinu je humus. Kdyby tomu tak bylo, nemohlo by existovat hydroponické pěstování rostlin. Základem výživy rostlin není humus, ale minerální látky v půdním roztoku. Humus je však hlavním životním prostředím pro půdní mikroorganismy.

Známe dobře půdu na své zahrádce? Tj. víme, zda je půda kyselá či zásaditá, kolik obsahuje humusu, jaké množství základních chemických prvků obsahuje? Jsem přesvědčen, že ve většině případů tomu tak není. Bez této znalosti však nemůžeme rozhodnout, zda máme např. nyní na podzim vápnit, či jaká anorganická hnojiva použít. Proto potřebujeme kvalifikovaný rozbor půdy.

Nyní můžeme přistoupit k podzimnímu zpracování půdy. Platí, že rytí půdy bychom měli stihnout do zámrazu. Jarní rytí působí na výnosy a stav rostlin negativně, a to především proto, že se vytváří nepříznivý vodní i mikrobiologický režim půdy. Ztrácí svůj účinek i z hlediska odplevelení půdy. Ryjeme pokud možno na celou hloubku ornice, tj. na hloubku rýče do 30 cm. Půdu přitom důsledně obracíme tak, aby se organická hmota dostala do spodní vrstvy. Mrtvá spodina však nesmí přijít na povrch. Pěstujeme-li rostliny (zeleninu) s hlubšími hořeny je vhodné jednou za čas i podorniční vrstvu zkyprít a provzdušnit. Provádí se to tzv. rigolováním, tj. odhrnutím ornice, nakypřením spodiny a opětným nahrnutím ornice na své místo. Nutno dbát na to, aby orniční vrstva nebyla promísená se spodinou. Ryjeme tzv. „na velkou hroudu“. Během zimy se ornice účinně provzdušní, okyslíčí, nahromadí se v ní vláha, která pronikne do hlubších vrstev půdy. Na jaře se půda rychle ožíví činností mikroorganismů, prohřeje, je kyprá a nakynutá. Říkáme, že půda je v dobré zralosti. Přes zimu nahazujeme sníh na záhony a kolem stromů, abychom zajistili co nejvíce vláhy.

Při rytí provádíme také základní vyhnojení pozemku organickými i anorganickými hnojivy, hnojem nebo uleželým kompostem a podle potřeby i

vápníme. Vápnění však neprovádíme současně s organickým hnojením, zejména s chlévským hnojem. Je nutno si uvědomit, že nepříznivě působí jak příliš nízký, tak příliš vysoký obsah vápníku. Všeobecně dávají naše zahradní plodiny přednost neutrální až slabě kyselé půdní reakci, tj. ca 6,0 – 7,0 pH. Pozor také na výsadbu zelenin v příštím roce citlivých na vápnění.

V zimním období, kdy je půda zmrzlá, nemůžeme hnojit ani organickými ani anorganickými hnojivy. Organická hnojiva totiž musí být ihned zapravena do půdy, aby se předešlo zbytečným ztrátám dusíku. Průmyslová hnojiva se zase odplaví při tání a tím je ohroženo jejich stejnoměrné rozdělení na ploše. Pokud jsme vyhnojení pozemku na podzim nestihli, lze dokončit organické hnojení, vápnění, fosforečné a draselné hnojení pro všechny zahradní plodiny do konce března. Takže vážení přátelé, namazat svaly francovkou a s chutí do toho!

A jak to viděl **Karel Čapek**:

„Pane, když tak stojíte na svém záhonku, jednou nohou opřen o rýč, stíraje si pot a pravě „Uf“, tu vypadáte rovnou jako alegorická socha. To říkám proto, že je teď k tomu zrovna čas, totiž k tomu rytí.

Ano, v listopadu se má obracet a kypřit půda, nabírat ji plným rýčem, to je tak chutný a labužnický pocit jako byste nabírali plnou sběračkou, plnou lžící jídlo. Dobrá půda, tak jako dobré jídlo nesmí být ani příliš mastná ani těžká ani studená ani tuze mokrá ani suchá ani mazlavá ani tvrdá ani kruchá ani syrová. Má být jako chleba, jako perník, jako buchta, jako kynuté těsto. Má se rozsejpat, ale nemá se drobit. Má pod rýčem rupnout, ale nemá mlaskat. Nemá dělat lavice ani hlavy ani plástve ani knedlíky, nýbrž, když ji plným rýčem obrátíte, má libostí vzdychnout a rozpadnout se v hroudy a krupičkovou prst'. Toto pak jest půda chutná a jedlá, vzdělaná a šlechetná, půda hluboká a vlahá, propustná, dýchající a měkká, zkrátka dobrá půda, tak jako jsou dobří lidé – a jak známo, v tomto slzavém údolí už není nic lepšího.“

/Ing. Petr Kohout/

KLUBOVÝ ŽIVOT

Kurs Krásná zahrada

bude opět v Průhonicích vždy v sobotu od 8:00 hod.

6. listopadu 2004

4. prosince 2004

8. ledna 2005

5. února 2005

5. března 2005

Kurs tedy zahájíme 6. listopadu 2004 v 8.00 hod. přednáškou Dr. Gregorové: Ošetřování a řez okrasných stromů a pokračovací přednáškou Ing. Ezechiela: O využití okrasných rostlin v krajině.

Těšíme se na shledání se všemi milými přáteli!

/Pavel Šulda, Iva Apfelbecková/

SEKCE ARANŽOVÁNÍ

Letní měsíce jsou i pro tuto sekci dobou prázdnin, tak vlastně není o čem psát. Snad jen o celostátní amatérské soutěži v aranžování, která se uskutečnila v Hořovicích, ale i tato akce byla mimo hlavní prázdninové měsíce.

Soutěž probíhala na hořovické radnici 18. června 2004. Opět se nedala žádná další členka Hortiklubu k této akci zlákat, jen tradičně nastoupila přítelkyně Tichá a já. Považuji to za velkou chybu, letos v rámci soutěže proběhl odborný seminář o aranžování květin. Florista p. Hruška z Hradce Králové předvedl kvalitně a velmi vtipně co umí a jaký je v současné době trend v aranžování květin. Každý soutěžící navíc obdržel od pořadatele soutěže certifikát na předplatné časopisu „Zahrádkář“ pro r. 2005.

Výsledky soutěže byly uveřejněny v časopisu „Zahrádkář“ (č. 8/04) a tak se všichni čtenáři dozvěděli, že Heřmánková byla opět ze všech soutěžících nejstarší, ale naštěstí nebylo mé umístění špatné (3. místo) a tak ten prozrazený věk nesu statečně.

Doufám, že na aranžování, které se uskuteční ještě letos 26. října a 30. listopadu nezapomenete a přijdete do Rokycanovy ulice mezi 16:00 až 16:30 hod. V říjnu bude program na koukání a v listopadu se pustíme sami do adventní výzdoby.

Těším se na shledání.

/J. Heřmánková, tel. 318 592 246, mob. 723 203 055/

P O Z V Á N K A

Na tradiční podzimní setkání, které se uskuteční

v sobotu 20. listopadu 2004 v 8:30 hod.

v Krajinově posluchárně přírodovědecké fakulty UK v Praze 2, Benátská ul. č. 2.

D o p r a v a:

- tramvaj č. 18 a 24, výstupní stanice Botanická zahrada, podél skleníků vzhůru Benátskou ulicí.

P r o g r a m

Zpráva výboru o činnosti jednotlivých sekcí
Zpráva o hospodaření klubu
Diskuse

P ř e d n á š k a:

Ing. Dědečková, Ing. Malíková: „Historické zahrady ve Španělsku a Itálii“

Výměna zkušeností členů Hortiklubu – prosíme o aktivní účast a přípravu členů! (fotografie, diapozitivy, cédečka, zážitky z cest, dojmy z krásných zahrad, ze zajímavých končin, pěstování rostlin, náměty na výlety, návštěvy u... atd.)

Občerstvení není zajištěno – možnosti v okolí.

Je možné si uvařit kávu nebo čaj, hrníčky s sebou!

V s t u p n é: 40,- Kč

Konec kolem 13:00 hodiny.

/Iva Apfelbecková/

Za věcnou správnost příspěvku ručí autor.

Redakční rada si vyhrazuje právo krátit rozsah delších příspěvků a všechny příspěvky v případě potřeby stylisticky upravovat.

Uzávěrka Zpravodaje č. 98 je 7. 12. 2004